

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

Den 8. februar 2016

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 120 (Alm. del) af 6. januar 2016 stillet efter ønske fra Pelle Dragsted (EL)

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse, hvilke antagelser for adfærdsmæssige ændringer som følge af ændringer i topskatten, finansministeriet anvender til beregning af de samfundsøkonomiske virkninger af ændringer i topskatten? I sit svar bedes ministeren samtidig oplyse, hvilket forskningsmæssigt grundlag disse antagelser hviler på.

Svar

Når de samfundsmæssige konsekvenser af ændringer i personskattesystemet skal beregnes, herunder en ændring i topskatten, lægges der to typer af adfærdseffekter til grund. Det drejer sig om en timeeffekt, som afspejler et ændret arbejdsudbud blandt de som allerede er i arbejde. Samt en deltagelseeffekt, som rykker på forholdet mellem antal i arbejde og antal på overførsel via ændringer i arbejdsudbudet. De anvendte beregningsprincipper er beskrevet indgående i *Fordeling og Incitament 2002, Finansministeriet, Juni 2002*. De samme beregningsprincipper er siden blevet anvendt af de økonomiske ministerier ved vurdering af indkomstskatteændringer samt af Skattekommissionen, jf. *Skattekommissionens rapport Lavere skat på arbejde, februar 2009*.

Timeeffekten udgøres af to modsatrettede effekter, substitutions- og indkomstefekten. Ved en sænkelse af marginals-katten øges gevinsten og dermed tilskyndelse til at arbejde en time ekstra. På den anden side giver en lavere gennemsnitsskat et incitament til at arbejde mindre, fordi den samme disponible indkomst kan opnås ved at arbejde færre timer. Det er størrelsen af disse to modsatrettede effekter, som bestemmer den samlede timeeffekt.

Finansministeriet anvender konkret et studie på danske data fra 2001: *Overtime Work, Dual Job Holding and Taxation*, Frederiksen, Graversen og Smith, 2001. Parametrene er efterfølgende skalleret, så der opnås en gennemsnitlig lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1, svarende til resultatet i Frederiksen m.fl. (2001). Se i øvrigt besvarelsen af SAU spørgsmål nr. 70 af 28. oktober 2015.

Deltagelseeffekten afspejler som sagt ændringen i incitamentet til at være i beskæftigelse frem for på offentlig forsørgelse. Dette incitament kan måles ved for-

skelsbeløbet mellem offentlig forsørgelse og beskæftigelse eller ved kompensationsgraden, som er den relative forskel mellem disponibel indkomst ved beskæftigelse og ved ledighed. Da de fleste empiriske studier anvender kompensationsgraden, er det også denne, der tages udgangspunkt i, når der skønnes over deltagelseeffekten.

Den konkrete effekt af at ændre kompensationsgraden tager udgangspunkt i en række empiriske studier, samtidig med at der tages højde for, at ledigheden strukturelt er lavere, end i den historiske estimationsperiode, *jf. Fordeling og Incitamenter 2002, Finansministeriet, juni 2002.*

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen
Finansminister